

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاین نمی باشد

۲۰۲۳/۱۱/۰۲

سید عظیم حسینی

عواقب بی سرنوشتی افغانستان در همگرایی و همکاری های

اقتصادی منطقه ئی - قسمت دوم

چالش های همگرایی اقتصادی منطقه ئی:

- **تعارض منافع:** همگرایی اقتصادی منطقه ئی می تواند منجر به تعارض منافع بین کشورهای عضو شود. این امر می تواند در اجرای سیاست های هماهنگ اقتصادی مشکل ایجاد کند.
- **عدم تعادل قدرت:** همگرایی اقتصادی منطقه ئی می تواند منجر به عدم تعادل قدرت بین کشورهای عضو شود. این امر می تواند منجر به نارضایتی از سوی کشورهای کوچکتر شود.
- **پیچیدگی:** همگرایی اقتصادی منطقه ئی یک فرآیند پیچیده و زمان بر است. این امر می تواند منجر به ناامیدی از سوی کشورهای عضو شود.

با وجود این چالش ها، همگرایی اقتصادی منطقه ئی همچنان یکی از مهم ترین جنبه های اقتصاد جهانی است. اتحادیه اروپا، اتحادیه اقتصادی اوراسیا، و اتحادیه گمرکی جنوب آسیا نمونه هایی از اتحادیه های اقتصادی منطقه ئی هستند که در حال حاضر وجود دارند.

در صورت عدم موازنه ای رشد اقتصادی کشورها، همگرایی و همکاری های اقتصادی می تواند با اتخاذ سیاست های زیر عملی شود:

- **طرح و تعمیم سیاست های تجاری هماهنگ:**

سیاست های تجاری می تواند به افزایش تجارت بین اقتصادهای مختلف کمک کند. این امر می تواند به بهبود بهره وری، کاهش هزینه ها، و افزایش انتخاب برای مصرف کنندگان کمک کند. سیاست های تجاری مانند کاهش تعرفه ها می تواند به همگرایی اقتصادی کمک کند.

• طرح و تعميل سياست های سرمايه گذاری :

سياست های سرمايه گذاری می تواند به افزايش سرمايه گذاری بين اقتصادهای مختلف کمک کند. اين امر می تواند به ايجاد شغل، افزايش رشد اقتصادی، و بهبود تکنولوژی کمک کند. سياست های سرمايه گذاری مانند کاهش مالیات بر سرمايه گذاری و ايجاد تسهیلات برای سرمايه گذاران خارجی می تواند به همگرایی اقتصادی کمک کند.

• طرح و تعميل سياست های توسعه و انکشاف :

سياست های توسعه می تواند به بهبود زیربنا ها، آموزش، صحت، توریسم، و جذب سرمايه گذاری در اقتصادهای در حال توسعه کمک کند.

علاوه بر این، کشورهای که می خواهند به همگرایی اقتصادی دست یابند، باید همکاری بين خود را گسترش بیشتر دهند. اين همکاری می تواند در زمینه های مختلف مانند تجارت، توریسم، سرمايه گذاری، پروژه های مشترک زیربنایی، و انتقال تکنولوژی جديد باشد. همکاری بين کشورهای می تواند به کاهش موانع تجاری، افزايش سرمايه گذاری، و انتقال تکنولوژی کمک کند.

البته تعميل سياست های همگرایی اقتصادی در جهان نابرابر و پر از منافع ملی، چالش برانگيز است. کشورهای بزرگ جهان اغلب در فکر منافع خود هستند و ممکن است مایل به اتخاذ سياست هایی نباشند که به نفع کشورهای کوچکتر یا در حال توسعه باشد. اما از آنجائیکه هیچ ملت و کشوری قادر نیست نیازمندی های روبه رشد خود و شهروندان خویش را، خود به تنهایی تهیه و تامین نماید، ناگذير تلاش مینماید تا با استفاده از امکانات بالفعل و بالقوه داخلی، زمینه های تعامل با دیگران را فراهم ساخته و با همگرایی و همکاری های اقتصادی دوجانبه، چند جانبه و یا درچوکات سازمان های اقتصادی منطقه ای، در تامین ضروریات، رونق اقتصادی، بهبود سطح زندگی و کاهش فقر به تنأجی دست یابد. بنابراین با فهم اینکه همگرایی اقتصادی در جهان نابرابر، خالی از مشکلات نیست، لازم است تا در جستجوی طرق غلبه بر این چالشه، ا تاجائیکه میسر است سعی بخرچ داده شود، مانند:

- ايجاد روابط اقتصادی و تجاری بين کشورهای مختلف: روابط اقتصادی و تجاری می تواند به ايجاد اعتماد متقابل و کاهش تنش ها بين کشورهای کمک کند. زمانی که کشورهای در زمینه های مختلف اقتصادی با یکدیگر همکاری می کنند، به یکدیگر وابسته می شوند. اين امر می تواند منجر به کاهش احتمال وقوع جنگ بين آنها شود.
- تأکید بر نتایج همگرایی و همکاری اقتصادی بين کشورهای: همگرایی اقتصادی می تواند به افزايش رفاه اقتصادی برای مردم در سراسر جهان کمک کند. اين امر می

تواند منجر به کاهش نارضایتی و خشونت شود. زمانی که مردم در کشورهای مختلف از نظر اقتصادی بهتر زندگی می کنند، کمتر احتمال دارد که به دنبال راه حل های خشونت آمیز برای مشکلات خود باشند.

- ایجاد وابستگی متقابل: همگرایی اقتصادی می تواند منجر به ایجاد وابستگی متقابل بین کشورها شود. این امر می تواند منجر به کاهش احتمال وقوع جنگ بین آنها شود. زمانی که کشورها به یکدیگر وابسته هستند، جنگ بین آنها می تواند هزینه های زیادی برای هر دو طرف داشته باشد.

طوری که گفته شده در حال حاضر جهان ناظر عدم موازنه ای رشد اقتصادی کشورها می باشد، اما حد اقل جهت کاهش و یا کوتاه کردن فاصله بین آنها، برخی از راهکارهای خاص برای عملی کردن همگرایی و همکاری های اقتصادی در صورت عدم موازنه ای رشد اقتصادی وجود دارد مانند:

- افزایش تجارت بین اقتصادهای پیشرفته و اقتصادهای در حال توسعه. این امر می تواند به انتقال تکنولوژی و دانش از اقتصادهای پیشرفته به اقتصادهای در حال توسعه کمک کند.

- افزایش سرمایه گذاری خارجی مستقیم (FDI) در اقتصادهای در حال توسعه. این امر می تواند به ایجاد شغل، افزایش رشد اقتصادی، و بهبود تکنولوژی در اقتصادهای در حال توسعه کمک کند.

- اعطای کمک خارجی به اقتصادهای در حال توسعه. این امر می تواند به بهبود زیربناها، آموزش، و صحت در اقتصادهای در حال توسعه کمک کند.

- توسعه همکاری های منطقه ای. این امر می تواند به افزایش تجارت، سرمایه گذاری، و انتقال تکنولوژی بین اقتصادهای منطقه ای کمک کند.

- اتخاذ سیاست های مشترک کشورهای کوچکتر و در حال توسعه با همکاری یکدیگر و ارتقای توانایی مذاکره و چانه زنی با کشور بزرگ جهان در جهت اقناع شان در زمینه های تجاری، سرمایه گذاری، و تکنولوژی در راستای تامین منافع کشورهای کوچکتر و در حال توسعه .

برخی از راهکارهای خاص برای عملی کردن سیاست های همگرایی اقتصادی در جهان نابرابر میتواند در نکات آتی نهفته باشد:

- تقویت همکاری های منطقه ای

همکاری های منطقه ای می تواند به افزایش تجارت، سرمایه گذاری، و انتقال تکنولوژی بین اقتصادهای منطقه ای کمک کند. این امر می تواند قدرت چانه زنی کشورهای کوچکتر و در حال توسعه را افزایش دهد.

• عضویت در سازمان های بین المللی

نهادهای بین المللی مانند سازمان تجارت جهانی (WTO) می تواند به کاهش موانع تجاری و تسهیل تجارت بین کشورها کمک کند. این امر می تواند به همگرایی اقتصادی کمک کند.

• افزایش آگاهی عمومی

افزایش آگاهی عمومی در مورد مزایای همگرایی اقتصادی می تواند به افزایش فشار بر کشورهای بزرگ جهان برای اتخاذ سیاست های بیشتر در راستای همگرایی اقتصادی کمک کند.

با اتخاذ این راهکارها، می توان شانس عملی کردن سیاست های همگرایی اقتصادی در جهان نابرابر را افزایش داد.

در حال حاضر، سازمان جهانی تجارت (WTO) یک سازمان بین المللی است که قوانین تجارت بین المللی را تنظیم می کند و اختلافات تجاری بین کشورها را حل و فصل می کند. این سازمان در سال ۱۹۹۵ تأسیس شد و در حال حاضر ۱۶۴ عضو دارد.

WTO در زمینه های زیر فعالیت می کند:

- کاهش موانع تجاری: WTO به کاهش موانع تجاری بین کشورها کمک می کند. این موانع می تواند شامل تعرفه ها، عوارض گمرکی، و مقررات غیرمنصفانه باشد.
- افزایش تجارت: WTO به افزایش تجارت بین کشورها کمک می کند. این امر می تواند به رشد اقتصادی و افزایش رفاه کمک کند.
- حل اختلافات تجاری: WTO به حل اختلافات تجاری بین کشورها کمک می کند. این امر می تواند به جلوگیری از جنگ تجاری و تنش های بین المللی کمک کند.

علیرغم این فعالیت ها، WTO در برخی زمینه ها محدودیت دارد. به عنوان مثال، این سازمان نمی تواند در مورد مسائلی مانند تغییرات آب و هوایی، کاهش فقر، و نابرابری بین المللی تصمیم گیری کند.

بنابراین، این امکان وجود دارد که ارگان دیگری برای رسیدگی به این مسائل ایجاد شود. این ارگان می‌تواند از سازمان‌های بین‌المللی موجود مانند سازمان ملل متحد (UN) و بانک جهانی (World Bank) استفاده کند یا سازمانی کاملاً جدید باشد. دلایل عینی که ممکن است منجر به ایجاد ارگان دیگری برای همگرایی اقتصادی شود، عبارت‌اند از:

- ناکامی WTO در حل برخی مسائل: WTO در برخی زمینه‌ها، مانند تغییرات آب و هوایی، فقر، و نابرابری بین‌المللی، موفقیت‌آمیز نبوده است. این امر می‌تواند منجر به ایجاد ارگان دیگری برای رسیدگی به این مسائل شود.
- نیاز به یک رویکرد جامع‌تر: همگرایی اقتصادی یک فرآیند پیچیده است که نیاز به یک رویکرد جامع دارد. WTO بر مسائل تجاری متمرکز است و ممکن است نیاز به یک سازمان دیگری باشد که مسائل دیگر را نیز در نظر بگیرد.
- نیاز به یک سازمان جدید: سازمان‌های بین‌المللی موجود ممکن است برای رسیدگی به چالش‌های جدید همگرایی اقتصادی کافی نباشند. در این صورت، ممکن است نیاز به ایجاد یک سازمان جدید باشد.

البته، ایجاد ارگان دیگری برای همگرایی اقتصادی چالش‌های خاص خود را نیز دارد. این سازمان باید از حمایت کشورهای عضو برخوردار باشد و باید بتواند به طور موثر مسائل همگرایی اقتصادی را حل و فصل کند.

در شرایطی که عوامل منفی مانند جنگ، خشونت، دشمنی، و اختلافات سیاسی و دیپلماتیک وجود داشته باشد، همگرایی اقتصادی منطقه‌ای می‌تواند با چالش‌های زیادی مواجه شود. این چالش‌ها می‌تواند شامل موارد زیر باشد:

- عدم اعتماد بین کشورها: در صورت وجود دشمنی و اختلافات سیاسی و دیپلماتیک، اعتماد بین کشورها کاهش می‌یابد. این امر می‌تواند به کاهش تجارت، سرمایه‌گذاری، و انتقال تکنولوژی بین کشورها منجر شود.
- عدم امنیت: در صورت وجود جنگ و خشونت، امنیت منطقه‌ای کاهش می‌یابد. این امر می‌تواند به ایجاد موانع تجاری و سرمایه‌گذاری بین کشورها منجر شود.
- عدم هماهنگی بین سیاست‌های اقتصادی: در صورت وجود اختلافات سیاسی و دیپلماتیک، هماهنگی بین سیاست‌های اقتصادی کشورها دشوار می‌شود. این امر می‌تواند به کاهش بهره‌وری و رشد اقتصادی بین کشورها منجر شود.

اما این نکته را نباید فراموش کرد که حتی در شرایطی که عوامل منفی وجود داشته باشد، باز هم امکان همگرایی اقتصادی منطقه‌ای وجود دارد. این امر مستلزم تلاش‌های مشترک کشورهای منطقه‌ای برای ایجاد صلح و آرامش، کاهش خشونت و دشمنی، و حل اختلافات سیاسی و دیپلماتیک است.

با اتخاذ این راهکارها، می‌توان شانس موفقیت همگرایی اقتصادی منطقه‌ای را در شرایطی که عوامل منفی وجود داشته باشد، افزایش داد. ادامه دارد